

IN OBITVM REVERENDISSIMI DO-

MINI, DOMINI EBERHARDI EPISCOPI AICHSTADIENSIS &c. FELICISS. MEMORIAE, AD
omnes Clariss. & nobiles uiros atq; adolescentes de familia Hirnhaim natos, & hodie
superstites, Magistri Hieronymi Ziegleri carmen Iambicum.

147

Olonis hæc quondam fuit sententia,
Cræso, Cyroq; testibus.
Beatus ante uitæ finem dicier,
Nemo potest mortalium,
Quamuis abundet is ter mille dotibus,
Tam pectoris, quam corporis:
Subiectus est tamen fortunæ casibus.
Quæ ludit atrox numine
Suo, uices uarians, aduersa sæpius
Rebus secundis ingerens.
Excelsus alto qui uersatur tramite,
Mox ille ad inum uoluitur.
Quare tuos sublimes uultus ponito,
Quisquis superbis turpiter.
Quid te iuuat sublato crista uertice?
Aut inclytum formæ decus?
Quid proderunt gemmæ? quid aurû proderit?
Cum mors acerba uenerit,
Quæ ius suum non præterit, non negligit
Metam suam, quam dat semel.
Aufert dies quæcunq; uiuunt omnia,
Cum fila rumpit Atropos.
Virtutis unicum, & uerum semper decus,
Vigens manet post funera.
Vis nulla fati dotes frangit ingeni,
Ater nec Orcus deuorat.
Beatus ergo solus cui demortuo
Precantur omnes optimè:
Cuius iam in ore laus uersatur omnium,
Et quem boni optant uiuere,
Quiq; optimè meritis fuit de singulis,
Nulli grauis mortalium.
Eheu quid infortunij attulit dies,
Quæ quarta Iulio fuit.
Aurora postquam Tithonum reliquerat,
Diemq; Eoö duxerat,
Tunc occidit columen Ecclesiæ suæ,
Custos, Episcopus uigil
Ebrardus alto natus quondam sanguine,
Qua parte spectas Rhetiam.
Arx est auito & prisco dicta nomine
Hirnhaim, quæ prima patriam
Dedit, lenire primos infantis potest
Hæc una uagitus probe.
Puer statim bonas artes foeliciter,
Mollire quæ mores solent,
Discit, dies noctesq; per Germaniæ
Scholas ubiq; gnauiter.
Egressus ex Ephebis Asonas petit,
Et legibus studet sacris.
Postquam profundî iuris nouit tramites.
Doctor creatur publicè.
Gentis uidet Romanæ sacra mœnia,
Quæ Tybris alluit potens.
Regressus in Germaniam, sedes suas
Salisburgi sibi præparat.

Hinc A ureatensis presul susceptus est
Suffragijs communibus.
Plures tulit ciuiles tunc discordias,
Bellis parato robore.
Sed patriæ defensor, & uir prouidus,
Vitare bella instantia
Nouit, suisq; ciuibus pacem facit,
Hinc patriæ dictus pater:
Defensor urbis, & spes certa pauperum,
Suæq; gentis gloria.
Doctos amauit, candidè fouit pios,
Quid non uides laudabile?
Quis non doleret mortem tam grauis uiri?
Quis flere nunc non possiet?
Si fata uos mouent quicquam communia,
Ad busta flere uos decet.
Sunt cuncta mesta, luctum signant omnia,
Et ipsa dat luctum dies.
Stant hic propinqui, stant fratres clarissimi
Viri: nepotes stant ibi.
Matresq; scissæ stant comas, omnisq; adest
Stirps exequijs ferant pias.
Stant clerici, sacerdotes mœstissimi,
Maiores cum minoribus:
Tundunt manu infelices sese, & pectora,
Orbosq; se prorsus uocant.
Stant ueste lugubri famuli, domini sui
Deflere possint funera.
Nec unda sufficit tot fletibus uirum:
Nec est doloribus modus.
Inuoluit atra Titan nunc sub nubila
Caput suum, ruitq; nox.
Armenta sentiunt dolorem protinus,
Urbs ipsa facta tristior.
Et ossa nostra concutit gelidus tremor,
Ob casum tanti presulis.
Inuictus hic, si mors non uicisset, foret
Virtutibus clarus suis,
Non uicit hæc tamen, sed soluit uerius
Ligata membra corporis,
Et spiritum cœlesti misit patriæ,
Carnem relinquens uermibus.
Hoc, ossa præsulis conduntur marmore,
Quiete gaudent perpetim,
Heic consépulta membra cura sedula,
Superi Dei custodiunt.
Pallas caput Musarum sacrum nomine,
Custodit obseruantia.
Ad dexteram sedet Themis, Concordia,
Leuam tuenturq; Charites.
Oseruat alma pax pedes, & molliter
Corpus sinit quiescere.
Quis ergo non beatum posset dicere,
Hunc præsulem Christo auspice.
Qui uixit omnis absq; labe criminis,
Dignus cœlesti præmio.

Quarta dies Iulii satis colluxit iniquis,
Qua moriens iacuit presul in Aichstadio.

Ingolstadtj excudebant Alexander &
Samuel VVeissenbornij fratres.

1560.

